

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. március 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2009. május 19. napján kihirdetett 20.B.14/2008/62. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 1 (egy) évi börtönbüntetésre **enyhíti.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2009. május 19. napján kihirdetett 20.B.14/2008/62. számú ítéletével a vádlottat hivatali vesztegetés büntette miatt - mint többszörös visszaesőt - 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre és 3 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson eljáró ügyész az ítéletet tudomásul vette, a vádlott és védője azonban felmentés érdekében fellebbezést jelentettek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.624/2009. számú átiratában az első fokú ítélet helyes indokainál fogva történő helybenhagyására tett indítványt, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyes tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, törvényesen minősítette a cselekményét és megfelelő büntetést alkalmazott vele szemben. Csupán a bűncselekmény megnevezését tartotta helytelennek, mivel álláspontja szerint az nem felel meg a Be. 258.§ (2) bekezdés d/ pontjában foglaltaknak.

A nyilvános ülésen a vádlott védője védence felmentése érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a vádlott által tanúsított magatartás nem alkalmas a vesztegetés büntettének megállapítására, mivel az célzott hatást nem válthatott ki, maguk az érintettek sem vették a vádlott kijelentését komolyan, és az egyébként is csak kérdés formájában hangzott el. Mindezek miatt nem lehet arra következtetni, hogy a vádlott szándékában állt volna az egészségügyi szakápolót megvesztegetni, ezért terhére nem lehet megállapítani a vesztegetés büntettét, amely egy szándékos, célzatos bűncselekmény. Utalt arra is, hogy a vádlott

imbecilitása miatt 75 %-os rokkant. Véleménye szerint ez sem hagyható figyelmen kívül az ügy elbírálásakor.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács a büntetőeljárás szabályait betartotta, az ügy eldöntése szempontjából szükséges bizonyítékokat beszerezte, értékelési körébe vonta. Ennek során ü. elmeorvos-szakértőt is kirendelt, akinek véleményét elfogadva megállapította, hogy a vádlott bár diszharmonikus személyiségadottságokkal rendelkezik, cselekménye elkövetésekor nem volt korlátozva annak következményei felismerésében és a helyes magatartás megválasztásában. Az elsőfokú bíróság vizsgálta a vádlott védekezését, azt összevetette a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásával és ez utóbbi bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást. A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése után elvetette azt a vádlotti védekezést, mely szerint nem tett olyan kijelentést, hogy pénz ellenében Rivotril nevű gyógyszerhez szeretne jutni. A másodfokú bíróság az elsőfokú tanács által megállapított tényállást teljes egészében aggálytalannak találta. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, ezért ítélete mindenben mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, így azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírlata alapjául.

A vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette azt a Btk. 253.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntettének.

A másodfokú bíróság egyetértett az első fokú ítélet 7. oldalán kifejtett jogi állásponttal, mely szerint a vádlott magatartása alkalmas volt a terhére rótt bűncselekmény megvalósítására. Mindezt a Fővárosi Ítéltábla a következőkkel kívánja kiegészíteni.

Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás alapján megállapítható, hogy a vádlott megvalósította a Btk. 253.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntettének törvényi tényállását. A tényállásban rögzítettek szerint ugyanis pénzt ajánlott fel azért tanú1-nek - aki hivatalos személynek minősül -, hogy kötelességét megszegve részére az általa kért gyógyszert juttasson. Az ajánlat megtételével a tényállás megvalósítása befejezetté vált. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a hivatali vesztegetés büntette törvényi tényállása tehát megvalósult. Az elkövetés körülményeire figyelemmel azonban vizsgálni kell azt is, hogy a vádlott szándéka valóban bűncselekmény elkövetésére irányult-e, hogy a tényállásszerűsége túl megvalósultak-e a bűncselekmény további fogalmi ismérvei, így a bűnösség, illetve a cselekmény táradalomra való veszélyessége. A védő érvelése szerint ugyanis a valódi szándék hiányára figyelemmel nem lehet a vád tárgyává tett bűncselekményt a vádlott terhére róni.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal a védői érveléssel, hogy a vádlott szándéka nem terjedt ki a bűncselekmény elkövetésére, figyelemmel arra, hogy kijelentése a célzott hatás elérésére nem volt alkalmas és maguk az érintettek, a jelenlévő bv. alkalmazottak sem vették azt komolyan.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy a vádlott, mint többszörös visszaeső több alkalommal töltött szabadságvesztés büntetést, tisztában volt a bv. intézet alapvető szabályaival, így tisztában kellett lennie azzal is, hogy milyen indokokkal kaphat gyógyszert. Köztudottan a Rivotril kedélyjavító, szorongást oldó készítmény. A vádlottnak azzal is tisztában kellett lenni, hogy az általa tanúsított magatartás - pénz felajánlása hivatalos személy részére tiltott, hiszen beszámítási képessége az elkövetéskor nem volt korlátozva. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a vádlott magatartása következményeit kívánta, ugyanakkor akaratát a lehető legkisebb kockázat mellett kívánta érvényesíteni. Szándéka a hivatalos személy jogellenes befolyásolására irányult az általa említett pénzösszeg felajánlásával, még ha ezt kérdés formájában fogalmazta is meg. Ennek a szándéknak a megállapítást nem zárja ki az, hogy a vádlott tényleges körülményeire figyelemmel - szabadságvesztés büntetését töltötte, így legálisan nem birtokolhatott pénzt - ennek az ígéretének a beváltása, a pénz tényleges átadásának a valószínűsége igen kicsi volt, és ezzel a jelen lévő bv. alkalmazottak is tisztában voltak.

Az előzőekből az is következik, hogy a vádlott által tanúsított magatartás társadalomra veszélyes és mivel a vádlott magatartása tiltott jellegével tisztában volt, ennek tudatában követte el a cselekményét.

A bűncselekmény törvényi tényállási elemeit a vádlott tehát maradéktalanul megvalósította, cselekményét egyenes szándékkal, célzatosan követte el és olyan magatartást tanúsított, amely társadalomra veszélyes. Ezért az elsőfokú bíróság által elbírált cselekmény megfelel a Btk. 10.§ (1), (2) bekezdésében írt, valamint a Btk. 253.§ (1), (2) bekezdésében meghatározott törvényi előfeltételeknek.

A másodfokú bíróság ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú tanács az általa elbírált bűncselekmény miatt eltúlzottan súlyos büntetést szabott ki a vádlottal szemben.

A Fővárosi Bíróság alapvetően helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, nem értékelte ugyanakkor megfelelő súllyal azt a védő által is hivatkozott körülményt, hogy a vádlott magatartása az elkövetés körülményei miatt azonnal felderítésre került, hiszen az érintettek jelentést készítettek erről és az eljárás azonnal megindult a vádlottal szemben. Mindez a cselekmény konkrét társadalomra való veszélyességét csökkenti. Ugyancsak enyhítő körülményként kell értékelni a bekövetkezett időmúlást is.

Az előzőekben írtakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla elegendőnek tartotta a vádlottal szemben a törvényi minimumban meghatározott börtönbüntetés alkalmazását, az 1 évi börtönbüntetés a vádlottal szemben kiszabott 3 évi közügyektől eltiltás mellett alkalmas a Btk. 37. §-ában írt büntetési célok elérésére. Ezért a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet a rendelkező rész szerint megváltoztatva, enyhítette a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést.

Az első fokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, azokat a másodfokú bíróság a rendelkező részben írt változtatással - helyes indokainál fogva - helybenhagyta. A másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak az elsőfokú bíróság által tett bűncselekmény megnevezését megváltoztatni, mivel az tartalmilag helyesen utal a Btk. 253.§ (1), (2) bekezdésében írt bűncselekményre.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2010. március 12.

Dr. Ruzsás Róbert sk. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt sk. előadó bíró, Dr. Mészáros László sk. bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2010. március 12.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő